

Húsvétkor húsvét nélkül

Időpont: 1952. április 14. Húsvét hétfői igehirdetés

Alapige: Lukács 24,13-35

És íme, azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus.

És beszélgetének maguk közt mindazokról, amik történtek.

És lőn, hogy amint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájuk menvén, velük együtt megy vala az úton.

De az ő szemek visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék.

Monda pedig nekik: Micsoda szavak ezek, amelyeket egymással váltotok jártotokban? És miért vagtok szomorú ábrázattal?

Felelvén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda neki: Csak te vagy-e jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod, minémű dolgok lettek abban e napokon?

És monda nekik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának neki: Amelyek esének a názáretbeli Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt;

És mi módon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt.

Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izraelt. De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek.

Hanem valami közülünk való asszonyok is megdöbbenetek minket, kik jó reggel a sírnál valának;

És mikor nem találták az ő testét, hazajöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él.

És azok közül némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, amint az asszonyok is mondták; őt pedig nem látták.

És ő monda nekik: Oh, balgatatok és rest szívűek mindazoknak elhivésére, amiket a próféták szóltak!

Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe?

És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nekik minden Írásokban, amik őfelőle megírtak.

Elközelítének pedig a faluhoz, amelybe mennek vala, és ő úgy tőn, mintha tovább menne.

De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velük maradjon.

És lőn, mikor leült velük, a kenyeret vévén, megáldá, és megszegevén, nekik adá.

És megnyilatkozának az ő szemek, és megismerék őt, de ő eltűnt előlük.

És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mibennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az Írásokat?

És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, akik velük valának.

Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynal, és megjelent Simonnak!

És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképpen ismerték meg űk a kenyér megszegezéséről.

Az ember hajlandó lenne azt gondolni, hogy igazi húsvétjuk csak a történeti húsvét napján a tanítványoknak lehetett, a többi már mind csak afféle utánérzés. Az emmausi tanítványok története azt mutatja, hogy nem így áll a helyzet. Húsvétkor is voltak tanítványok húsvét nélkül és húsvét után is lehettek tanítványok húsvéti örömben.

Az emmausi két vándor kortársa volt az eseményeknek. Még hozzá tanítvány mind a kettő. Nem távoli szemlélők tehát, hanem olyanok, akik benne vannak az eseményekben, s első

kézből kapják értesüléseiket, melyeket bármikor ellenőrizhetnek saját maguk is. Mégis húsvétkor húsvét nélkül vannak. Amikor Jeruzsálemben már szájról szájra száll az örömhír, amikor Krisztus népe már ujjong a viszontlátás és a húsvéti győzelem diadalmámoreában, ők lehorgasztott fővel és szomorú ábrázattal róják a poros országot, s telve vannak temetői hangulattal, mint akik mindent elvesztettek.

Miért vannak tanítvány létükre húsvétkor húsvét nélkül?

1. Mert nem hittek az Ige bizonyágtételének.

A szomorúság húsvét nélküli útján melljük csatlakozó ismeretlen vándor, Krisztus, megmagyarázza nekik, hogy nagypéntek minden gyásza és húsvét minden dicsősége benne van a kijelentésben /25-27. vers/. Ők nem gondoltak arra, hogy az özönvíz mentő bárkája, a Mára vizét megédesítő fa (2Móz 15,22-27), a pusztában felemelt érc kígyó (4Móz 21,4-9), a nagy engesztelési ünnep (3Móz 16), a 22. zsoltár, Ézsaiás 53. fejezete mind-mind arról tesz bizonyágot, hogy a váltság útja a kereszt és egyben arról is, hogy Isten nem engedi, hogy az Ő szentje rothadást lásson. Ezért állottak értetlenül a nagypéntek eseményei előtt s ezért volt számukra hihetetlen a húsvéti üzenet.

2. Mert nem hittek a szemtanuk bizonyágtételének.

Az emmausi tanítványokat Isten az Ige bizonyágtételén kívül megajándékozta a szemtanuk bizonyágtételével is /22-24. vers/. A szemtanuk bizonyágtétele megdöbbentő hatást vált ki belőlük /22. vers/. Megdöbbennek, de hitetlenkednek /11. vers/. Péter és János legalább elszaladnak, hogy utána nézzenek maguk is az asszonyok által hozott hírnek (Lk 24,12 és Jn 20,3-8), a többi tanítványok legalább együtt maradnak, hogy megvárják az események fejlődését, a két emmausi tanítvány azonban elindul haza felé. Igaz, hogy indokolni tudják magatartásukat. Azok az asszonyok, akikkel ők beszéltek látták ugyan az üres sírt, az angyali jelenést, hallották az angyali szózatot, de magát Jézust nem látták. Miért kell nekik több jel, mint az asszonyoknak? Ami az asszonyoknak elég volt ahhoz, hogy megteljenek húsvéti örömmel, miért nem tudja elűzni az ő gyászukat? Az asszonyok ujjongó öröme miért nem győzi meg őket? Hogyan merészelnek kételkedni az angyal igazmondásában, aki azt mondta a szem- és fültanuk bizonyága szerint, hogy Ő él?

Mert nem hittek az Ige bizonyágtételének, azért nem hittek az asszonyoknak sem.

3. Húsvétkor húsvét nélkül voltak, mert nem hittek a saját szívük bizonyágtételének sem.

Amíg hallgatták az úton az ismeretlen vándorként, tehát maguk fajta emberként mellettük poroszáló Krisztus beszédét, elkezdett gerjedezni a szívük /32. vers/. Maguk sem tudják pontosabban körülírni azt, ami bennük végbement. Talán azt akarják azzal kifejezni, hogy amíg hallgatták a vándor beszédét, a szívük mélyén megmozdult valami. Egy hang arra bízta őket, hogy higgyenek az ismeretlen vándor bizonyágtételének. A világosságnak valami pislákoló kis fénye elkezdett derengeni bennük, a sötét felhők között életük egén egy-egy pillanatra áttört a napsugár, de azután mindent elhessegettek maguktól. Azt gondolták, hogy valami emberi ellágyulás vett rajtuk erőt és sejtelmük sem volt arról, hogy a Szentlélek mozgolódik bennük és hitet akar ébreszteni szívükben.

A húsvét egyre közelebb jött hozzájuk. Az Ige bizonyágtételére még ráfoghatták, hogy messzi van, a szem- és fültanuk ajkán már egészen közel jött hozzájuk húsvét, a szívük bizonyágtétele azonban már azt súgta: itt a húsvét, mellettetek van a feltámadott valóság, csak a hitetek kezét kellene kinyújtani s a tiétek lenne! Mégsem hittek.

A húsvétkor húsvét nélkül élő emberek levertségének az oka tehát nem a tények távolságában vagy közelségében, hanem bennünk van. Nem azért nem hiszünk, mert nem volt húsvétunk, hanem azért nincs húsvétunk, mert nem hiszünk.

Isten nekünk is megadta az Ige bizonyágtételét. Szem- és fülünkkel is van találkozásunk, akik boldogan mondják, hogy látták az Urat, személyes találkozásuk volt vele, hallották hozzájuk intézett szavait. Csak aki nem akarja, az nem ismeri el, hogy ezeknek az embereknek olyan Krisztus élménye volt, mely számukra valóságosabb találkozást jelent, mint a fizikai együttlét valakivel. Nekünk is megadja a saját szívünk bizonyágtételét. Melyikünk nem érezte még, hogy istentiszteleten, konferencián, evangelizáción, igehallgatáskor, igelovásáskor megmozdult a szíve s elkezdett gerjedezni benne! Miért vagyunk hát akkor húsvéti öröm nélkül?

Beh jó, hogy Jézus nem hagyja sorsukra az emmausi tanítványokat! Pedig megérdemelnék. Minket sem hagy, pedig mi még jobban megérdemelnénk. Igéjében és szentségében megjelenik nekünk, húsvét nélküli szomorú embereknek s addig beszél, addig szeret, addig ajándékozza minket, míg csak a mi életünkben is be nem következik a nagy fordulat s az emmausi tanítványokkal együtt mi is ujjongással nem zenghetjük: Feltámadott az Úr! Láttuk Őt! Beszéltünk vele! Örüljete velünk!

Ámen